

Aki felülről jött, feljebb való mindenkinél. Aki a földről való, földi az és földieket szól; aki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél. És arról tesz bizonyosságot, a mit látott és hallott; és az ő bizonyágtételét senki sem fogadja be. Aki az ő bizonyágtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz. Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint adja a Lelket. Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent. Aki hisz a Fiúban, örök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.

Aki felülről jött, aki a földről való... Nem tudok mit kezdeni ezekkel a kategóriákkal. Ez azt jelentené, hogy aki a földön született, úgy ahogy a földön születni szokás, annak semmi esélye nincsen arra, hogy megértse Istent? Az nem élheti azt az életet, amit Isten mindannyiunk számára rendelt? A mennyei igazság csupán annak adatik meg, aki már eleve onnan érkezett?

Ha ez így lenne, akkor viszonylag gyorsan rövidre zárhatnánk minden jobba levésünk érdekében hozott erőfeszítésünket: én ezt úgysem érthetem, tehát nem is kell vele foglalkoznom. Ez csak Jézus dolga...

Nem hiszem, hogy Atyánk ilyen ízléstelen játékot játszana velünk. Jézus egy másik helyen azt mondja, hogy mindannyian az Atya gyermekei vagyunk. Ha ez így van, akkor az azt jelenti, hogy mi is felülről jöttünk, van bennünk valami isteni és képesek vagyunk felfogni a feljebbvaló dolgokat!

Így nyerhet értelmet az a célunk, hogy megtaláljuk magunkban ezt az istenit! Így van esélyünk arra, hogy itt a földön, a saját kis környezetünket próbáljuk olyanná tenni, amilyennek Isten akarta a földi életet! Mert a föld nem egyenlő a posvánnyal, ahol mindenki istentelen, ahol csak küszködés az élet... A föld az a hely, ahol megvalósítható az az élet, amit Isten nekünk szánt! Ezért tenni kell, ezért áldozatokat kell hozni és ezt az áldozatot akkor tudom megtenni, ha felfedezem magamban az istenit! Akkor leszek képes erre, ha tudom, ha hiszem, hogy egyáltalán sikerülhet, hiszen van bennem valami, ami annak a feltétlen, mindent átölelő szeretetnek egy kicsiny szikrája, amely létrehozta, formálja ezt a mindenséget! Ahol nincs fent és lent, ahol nincs mennyei és földi, ahol nincs felülről való és alulról való... Ahol minden élő ugyanabból a szeretetből született, ugyanazzal az üzenettel a lelkében...

Ha ebben hiszek, akkor érdemes mind reggel úgy útnak indulnom, hogy próbáljam egyre jobban megélni ezt a bennem lévő Istent!

Schaul Judit és Árpád, Sopron